

Bahira, Habeş kralı, Nevfel, Ebu Bekir'in (r.a.) rastladığı gizemli kişi, Româ kralı ve Eyyub-el Ensari dedesi ve niceleri; Resulullah (s.a.v.)'i nasıl buldular, nasıl idrak ettiler, nasıl özlediler?

Bismillahirrahmanirrahim.

Rabbişrahli sadri ve yessirli emri vahlul ukdeten min lisani yefkahu kavli.

Vesselatu vesselamu aleyke Ya Resûlullah, Vesselatu vesselamu aleyke Ya Habiballah,
Vesselatu vesselamu aleyke Ya Nebiyallah.

Allahümme salli ve sellim ala Seyyidina Adem, ve Seyyidina İdris, ve Seyyidina Nuh, ve
Seyyidina Hud, ve Seyyidina Salih, ve Seyyidina İbrahim, ve Seyyidina Lut, ve Seyyidina İsmail,
ve Seyyidina İshak, ve Seyyidina Yakub, ve Seyyidina Yusuf, ve Seyyidina Eyyüb, ve Seyyidina
Şuayb, ve Seyyidina Musa, ve Seyyidina Harun, ve Seyyidina Zülkifl, ve Seyyidina Davud, ve
Seyyidina Süleyman, ve Seyyidina İlyas, ve Seyyidina Elyesa, ve Seyyidina Yunus, ve Seyyidina
Zekeriya, ve Seyyidina Yahya, ve Seyyidina İsa, ve Seyyidina Muhammed Ali...

Ve Seyyidina senedina Mevlana Muhammed Mustafa Sallallahu Aleyhi ve Sellem.

Allah Azze ve Celle her peygamberle yeryüzüne bir emanet indirmiştir. Lakin Resûlullah
Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in teşrifisiyle alem nefes almıştır. Eksik olan tamamlanmıştır. Dağınık
olan toplanmıştır. O'nun gelişisiyle yalnız insanlar değil; gökler ve yer, hatta zamanın kendisi bile
sükûta ermiştir. Bir insan ne kadar takva ve ihsan sahibi olursa olsun, Resûlullah Sallallahu
Aleyhi ve Sellem'in nübüvvet şerefi olmadan o kâinatın eksikliği tamamlanmış sayılmaz. Çünkü
peygamberler, insanı Allah Azze ve Celle'ye taşıyan ilahi köprülerdir. Ve bu köprülerin en yücesi,
Makam-ı Mahmud'un sahibi, peygamberlerin sultanı Hazreti Muhammed Mustafa Sallallahu
Aleyhi ve Sellem'dir.

İnsan önce bilgiye yürür, bilgi ilme dönüşür; ilim kalpte vücut bulursa takvaya dönüşür. Takva ise
sadri genişletir ve Allah Azze ve Celle'nin lütfıyla insan en değerli ilme, ilmiyle sadri ilmine
şereflenir. Bu ilim kitapta satırlarda kalan bir ilim değildir. Bu ilim sırların gönüllere aktığı ilimidir;
İlm-i Ledün'dür. İlm-i Ledün, salih ve takva sahibi ve ihsan üzerine yaşıyan kullara verilir.
Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem ahlaki tamamladığı gibi İlm-i Ledün'ün de bizzat
kaynağıdır. Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in kapısına varır ve ruhu, kalbi o nuru
tanımaya başlar. Tanımak için illaki görmek şart değildir. Çünkü O, alemlere rahmettir. Bir trafo
gibi rahmet O'ndan alınır ve bütün kâinata yayılır.

Allah Azze ve Celle'yi gerçekten tanıyan her kul, önce Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem ile
karşılaşır. O'nu tanımadan marifet eksik kalır. Çünkü O, en büyük sırdır ve sırrı ancak sırrın sahibi
açıklar. Henüz yeryüzüne teşrif etmeden önce bile dostlar O'nu bekliyordu. Dediğim gibi, gözün
görmesi değil; kalbin perdelerinin kalkmasıyla insanın kalbi gördüğünü hisseder. Çünkü dünya
O'nunla hayat bulacaktı. Çünkü O'nun nuru giderse bir kalbe, o insan hayat bulur. Öyle kollar
vardı ki, takvasına öyle yükselmışlardı ki Allah Azze ve Celle'nin kelamı olan Tevrat'ta, Zebur'da,
İncil'de O'na işaretler görmüşlerdi. Zahide kelam bir metindir ama manada deryadır.

Allah Azze ve Celle, Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'e öyle bir değer verdi ki, O'na
ulaşmadan ruhlar huzur bulamazdı. Allah Azze ve Celle'ye varmak istiyorsa, O teşrif etmiş olsa
da olmasa da O'na ulaşmak, O'nu tanımak lazımdı. Çünkü vuslatın kapısı Resûlullah Sallallahu
Aleyhi ve Sellem idi. Rivayetler, keşifler ve Allah Azze ve Celle'nin katındaki ilim ile bildirilirdi

işaretler. Kalpleri O'na doğru çevrilir, gönülleri O'na hazırlıyordu. İlm-i Ledün'ü anlatmaya ne kelimeler ne de akıl yeter. Ama bir şey kesindir; o dostlar Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i derin bir özlem ve aşk ile beklediler.

Biz de ahir zamandayız. Nasıl ki o büyük zatlar Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in gelişini ilahi işaretlerle idrak ettilerse, bugün de ruhların donduğu, kalplerin uyuduğu bir zamanda yaşıyoruz. Tıpkı cahiliye karanlığı gibi... Ve biliyoruz ki Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in nefesini tam manasıyla taşıyacak o kutlu zat, Allah Azze ve Celle katında saklı olandır. O ancak Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in nefesiyle dini yeniden ihya edecektir. Nasıl ki İslamiyet'ten sonra İmam-ı Gazali, İmam-ı Rabbani, Muhyiddin İbnü'l-Arabi gibi büyük veliler keşifle Allah dostlarını, Sultan Mehdi'yi görmeden iştirak kuran ve sünnet ışığıyla bize aktardıysa; o zamanın büyükleri de buna benzer şekilde Tevrat, İncil ışığında Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i anlamış, idrak etmişlerdi. Şimdi gelin iliklerine kadar takvaya erişmiş, Rabbin değer verdiği kalplerde Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem sevgisiyle, İlm-i Ledün nuruyla birleştirilmiş o kutlu insanları tanıyalım. Zamanı bir saat ölçer ama zaman bazen genişler, bazen daralır. Ve bazı hayatlar vardır ki zamanın ötesine taşar. İşte biz bugün o zamanın üstü özleminden bahsedeceğiz.

Bahira

Bazı kalpler vardır görmeden tanır, duymadan bilir. Bahira tek kitap bilgisiyle değil, nübüvet nuruyla tanıyan bir basiretle Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i idrak edenlerdendi. Bahira bir rahiptyen önce bir muhafizdi. Ne bir davetçiydi ne de bir iddia sahibi. O'nun görevi konuşmak değil, tanıtmaktı. Bütün hayatı Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i anlamaya ve tanıtmaya çalışmış. Bahira daha 21 yaşındayken gelecek olan son peygamberin haberini almıştı. Ve daha fazlası, daha bilgi için o zamanın en salih papazlarına ve rahiplerine ulaşmaya çalışmış, onlardan gelecek olan son peygamberi duymak ve bilgi almak istiyordu. Derdi ne dünya ne nefis ise bir istekti. Sadece gelecek olan peygamberi daha yakından tanıtmaktı. Öğrendiği her bilgi, her cümle kalbini genişletiyor, özlemini daha çok arttıryordu.

Ve büyük bir rahibin yanına gitti. Ona hizmet etmek istiyordu. Karşılığında para pul, bir menfaat beklemiyordu. Sadece ondan Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i duymak, tanımak istiyordu. Uzun yıllar yanında kaldı. Yakıt Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in aşkı ile hizmet etti. O rahip ölmeye yakın, nasibinin Şam'da olduğunu söyledi. Ve oraya Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i daha iyi tanımak için gitti. Orada büyük bir rahibin yanında yerleşti. Onunla da anlaştı ve gitti. Gitgide daha büyük bir hanım oluyor ve İncil'i ve Tevrat'ı iyice tefekkür ediyordu. Ve bir gün onun ustası olan rahip ona pencereden gözüken ağacı işaret etti. "Sana bir şey söyleyeceğim" dedi. "Bu ağacı görüyor musun? Bir gün oraya son peygamber gelip orada oturacak ve sana görmek nasip olacak" dedi.

Bunu duyan, bugüne kadar zaten Bahira Rabbülalemin'e tek duası Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'di. O'nu görmek, O'na hizmet için dua ediyordu. Bunu duyuncu gözyaşlarıyla ettiği dua aklına geldi ve kalbi inanılmaz bir nübüvet şükrüyle barındı. Ve öylece o manastırda O'nun hayalini kurarak büyük bir aşk ve özlemle bekledi. Busra yakınlarında Şam yolunu gören bir manastırda yaşadı. Duvarları taştanı ama içinde bekleyen taş değildi. Kalbi yillardır gelmesini bekleyen bir hikmette ayarlanmıştı. O öyle bir Allah Azze ve Celle'ye kulluk sergiledi ki, salih kullardandı. Allah Azze ve Celle'nin gönderdiği İncil'i çok da tefekkür eder ve kulluğunu çok iyi sergilerdi. Gecenin karanlığında Bahira'nın gönlü Şam'ı aydınlatır tarzdaydı. En büyük davetin ve insanlığın önderinin nurunu manada tanıdı. Ve en büyük mührdeyle şereflenmişti. Bir gün o kulluğun hediyesi olarak Rahman'ın lütfuyla zahirde de o nurun sahibini göreceğinin müjdesiyle

dolmuştu kalbi. Ve çok da gelecek olan o gün bol bol tefekkür ediyordu. Çünkü o Rahman'ın nazarını o gün kalbinde hissetti ve o his hiç çekilmeli. Ve her gün bekleyiş kalbini coşturuyordu.

Gün geldi. Bahira sanki o gün başka uyandı. Nefes alışverisi bile dengeli ama heyecan vericiydi. Evinin kenarlarından kervan geçerdi. Bahira çoğuna bakmazdı. Çünkü o kalabalığa değil, işaretet bakardı. Ve işaretet geldiği zaman kalp gözden önce ayağa kalktı. O gün Mekke'den çıkan kervan yaklaşlığında Bahira yerinde duramadı. Bu kervan ticaret için yola çıkan sıradan bir kervandı. Başında Kureyş'ten bir adam vardı, adı Ebu Talib'di. Yanında ise himayesi altındaki yeğeni bulunuyordu; adı Hazreti Muhammed Mustafa Sallallahu Aleyhi ve Sellem idi. Henüz peygamberlik verilmemişti ama emanet verilmişti. Bahira'nın gözü kervana değil, kervanın üzerindeki gölgeye takıldı. Güneş yakıcıydı ama gölgə dağılmıyordu. Bir bulut kervanın tamamını değil, tek bir kişiyi izliyordu. Bu kitaplarda okunan bir bilgi değil, artık bu İlm-i Ledün'ün tanınan bir haliydi. Kalbin Allah tarafından tanıtmaya açıldıysa o sessiz anlardan biri...

Bahira hemen harekete geçti. Beklediği kervan gelmişti. Aşkı gelmişti. Özlemi birazdan bitecekti. Bahira 80 yaşındaydı. 60 kürsür yıl bu anı bekliyordu. Bütün hayatını O'nu görmek için O'na kurban etmişti. 80 yaşındaydı ama kalbi küçük bir çocuk gibi heyecanlıydı. Saşa sola koşturuyordu, kervanı manastırı davet etti. Herkesi çağırıldı ama gözü herkesin fark etmediği o genci arıyordu. İlk anda Hazreti Muhammed Mustafa Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i kervandaki yüklerin yanına bırakmışlardı. Bahira bunu fark etti. İçi huzursuz oldu. Çünkü gelenlerin arasında gelmesini bekleyen yoktu. "Başka birisi var mı?" dedi, "Aranızda olmayan?" "Var" dediler, "Abdullah'ın yetimi Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem var" dediler. O'nun da getirilmesini istediler. Sesindeki kararlılık bir misafirperverliğin değil, emaneti teslim alma bilincinin kararlılığıydı. Genç geldiğinde Bahira'nın bakışı değişti. Gönlü genişledi, sanki ilk defa nefes aldı. Bu, yillardır bekleyen bir kalbin hatırlama bakışıydı. Yillardır bekliyordu. Çünkü bir defa tatmıştı o nazarı. Doya doya bakıyordu. Sanki gözlerinde alemi seyrediyordu.

Bahira söze başladı ve sözleri rastgele değişti. Gençle konuşurken doğduğu yerden bahsetti; Mekke'dendi. Çünkü metinlerde beklenen zatin putlarla dolu bir beldeden Tevhid'i çıkaracağı yazıyordu. Sonra ailesinden söz etti. Babasını görmeden büyüğü dile geldi. Annesinin küçük yaşta kaybettiğini ifade edildi. Bu sözler bir merakın değil, önceden bilinen hakikatın dile gelişiydi. Genç bunları olduğu gibi doğruladı. Sesinde şaşkınlık yoktu. Çünkü karşısındaki adam O'nu tanıtmaya çalışan biri değil, zaten tanımış olan biriydi. Bahira yolculuk halinden söz etti. Gece ve gündüzün sükütünden bahsetti. Sözlerindeki doğruluk halinde emanet olduğunu dile getirmiştir. Bunlar kitaplarda anlatılan işaretlerin canlı hale gelmiş şekliydi. Bu konuşmada yeni bir bilgi doğmadı. Sadece bilinenler yerli yerine oturdu.

Sonra Bahira, Hazreti Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in sırtına baktı. Orada Nübütvet Mührü'nü gördü. Bu bir keşif olmadı, bu şaşkınlık da olmadı. Bu emanetin yerini bulmasıydı. Bahira ardından sözü Ebu Talib'e yöneltti. Bu çocuğun sıradan olmadığını açıkça ifade edildi. O'nun ileride ağır bir vazife alacağını söyledi. Özellikle Şam ve çevresinde bu alametleri bilen bazı zümrelerin zarar vereceğini bildirdi. Bu sözler korkuya söylemmedi. Bu sözler emaneti muhafaza etme bilinciyle söylendi. Ebu Talib dikkatle dinledi ve sözleri hafife almadı ve kervanı Şam'a kadar götürmekten geri çevirdi. Bahira burada durdu, daha ileriye gitmedi. İç parçalandı, kalbi yandı ama sarılmadı. Aşkıyla yandığı Nur karşısındaydı ama O'nu korumak için coşan kalbini saran bedenini teskin ediyordu. İçinden sadece şunu diyordu: "Seni gördüm ya, keşke bu yaşam genç olsayıdı, sana köle olurdum. Abdest alırken suyunu ben tutar, Ali ben olur, o yatağa ben yatardım. Ebû Bekir Siddîk olur, mağara arkadaşın ben olurdum. Musab olurdum, kılıçların önüne atlardım."

O geleni tanıdı ve gelenle şereflandı. Hayatının anlamı o gündे saklıydı. Geleni korudu ve vakti gelince geri çekildi. Ashab-ı Kehf nasıl zamanın karanlığından kalplerini sakladıysa, Bahira da zamanın fitnesinden kalbini temiz tuttu. Onlar mağarada uyudu, Bahira manastırda uyanık bekledi. Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem için yapması gerekeni yaptıktan sonra sessizce kenara çekildi. Sonunda geriye şu hakikat kaldı: Bahira, Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i kitapla tanımadı; O'nun kalbini bozmadan beklediği için tanıdı. Ve bazen hakikat, en büyük hizmet; O'nun ilan etmek değil, vaktine kadar korumaktır. Hasret bazen birkaç saatte gizlidir.

Habeş Kralı Necası

Benim adım Ashame b. Ebcer. Bana Necası derler. Bu bir isim değil, bir unvanıdır. Ama bil ki her Necası kraldır; her kral Necası değildir. Ben çocukken sarayda büyümüş ama kalbim saraya sağlamadı. Altın gördüm, güç gördüm, itaat gördüm ama hakikati az gördüm. Ruhbanlarda oturdum, İncil dinledim. Ama bazı ayetler vardı ki okunduğu yerde tamamlanıyordu. Sanki bir cümle yarılmak üzere, bir isim bekleniyor gibiydi. İşte orada kalbim şunu öğrendi: Hakikat kendini tamamlayacak olanı bekler. Ruhumun derinliklerinde bir bekleyiş vardı. Tahta çıktığında herkes benden korktu. Ama ben şunu söyledim: "Kral korku salmak için değil, zulmü durdurmak için vardır." Habeş'te şu kuralı koydum: "Kim mazlumsa kapım açıktır."

İşte bu yüzden bir gün yorgun yüzlü insanlar geldi. Onlar kaçındı. Ama kaçtıkları şey sadece bir şehir değildi; onlar zulümden hicret etmişti. Onları görünce sanki ruhumun tutsaklısı, kalbimin derinliklerinden gelen o bekleyiş birazdan yerine oturacaktı. Ardından Kureyş'in adamları geldi. Dilleri düzgündü ama kalpleri sert ve aceleciydi. Kalplerindeki öfke, kin ve nefreti hissediyordum. Dediler ki: "Ey Kral! Bunlar yeni bir din uydurdu. Kavmimi böldü, ilahlarını kötüledi." Onları dinledim. Ama kalbim rahat etmedi. Ve şunu söyledim: "Ben iki tarafı da dinlemeden kimseyi kimseye teslim etmem." İşte orada taht kralın değil, adaletin oldu.

Onlarla döndüm ve dedim ki: "Sizi kavminizden ayıran nedir? Bu Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem kimdir?" İçlerinden biri öne çıktı; Cafer b. Ebî Talib. Ama ben şunu fark ettim; o konuşurken kendini savunmuyordu, Peygamberini anlatıyordu. "Bize bir adam geldi" dedi, "Doğru sözlü, emin, yetimi gözeten... Kalbimdeki bu adamı tanıyorum ama hiç görmedim. Ruhumun beklediği, kalbimdeki muhabbetime özlem duyduğum bu muydu?" Ona dedim ki: "Bana O'nun Rabbinde getirdiğini oku." Meryem Suresi'ni okudu. Ve ben bir kral olarak değil, bir kul olarak ağladım. Gözyaşlarım sakalımı ıslattı. Ruhbanlar ağladı, saray sustu. Gönlüme bir ilahi aşkın nurları birer birer göğsüme iniyordu. Ayetin içimdeki ilk indiği tazelikte gönlüme nakşediliyordu. Ve dedim ki: "Vallahi bu sözler İsa'nın getirdiği nur aynı kandilden çıkmıştır."

Kureyşliler hemen atıldı. "Bunlar İsa hakkında kötü konuşur" diye müminlere döndüm. "İsa hakkında ne diyorsunuz?" Cevap netti: "**O, Allah'ın kulu, kelimesi ve Meryem'e üflenilen ruhtur.**" [Nisa, 171]. Yerden bir çöp aldım ve dedim ki: "İsa ile sizin söylediğiniz arasında şu çöp kadar bir fark yoktur." Ve kararımı verdim. Kureyşlilere dedim ki: "Gidin! Vallahi onları size teslim etmem. Onlar benim himayemdedir."

Ama kalbimde söylediğim şuydu: Şahitlik ederim ki Muhammed beklenen peygamberdir. Eğer bu tahtın yükü olmasaydı, gider O'nun ayaklarını yıkardım. O gün sarayda sessizlik vardı. Ama bu sessizlik alışılmış değildi. Bu haberin ağırlığıydı. Kapı açıldı, bir elçi geldi. Elinde mücevher ne mücevher vardı, ne tehdit ne siyaset. Sadece bir zarf... Dediler ki: "Bu Arap Yarımadası'ndan geldi." Ben yerimden kalktım, tahttan indim. Çünkü bu krallara yazılan bir mektup değildi. Bunu daha mühründen anladım. Mühründe bir isim vardı: "**Muhammed Resûlullah.**" [Fetih, 29].

Kalbim titredi. Ben o ismi kitaplarda görmüştüm ama ilk defa bir kuldan, bir peygamberden doğrudan bana hitap ederken gördüm. Mektubu okurken ben... Ben artık kral değildim. "Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla. Seni Melik, Kuddüs, Selam, Mümin ve Müheymin olan Allah'a hamdederek çağırıyorum. Şahitlik ederim ki Meryem oğlu İsa, Allah'ın ruhu ve kelimesidir. Allah onu Meryem'e üflemiştir. Allah'a iman et, bana tabi ol. Seni Allah'ı birlemeye davet ediyorum." Bu bir giriş değil, bu kapıyı oldukça... Şunu anladım; bu mektup yazılmamıştı, indirilmişti. İsa Aleyhisselam'dan bahsediyordu ama bu O'nun ilahlaştırmıyordu, ne de inkar ediyordu. O'nun yerine koyuyordu. Kalbim dedi ki: "İşte bu! Bu ses o yarımlan kalan cümleyi tamamlayan sesti."

Okumayı bitirdiğimde ellerim titriyordu. Mektubu öptüm, göğsüme bastım ve ağladım. Bir kral gibi değil, bir kul gibi. İman ettiğim an sezdim. Sessizdim. Ben iman ettiğimde sarayda tekbirler yükseldi. Ama göklerde yükseldiğini biliyorum. Dedim ki: "Şahitlik ederim ki bu zat, Musa'nın haber verdiği, İsa'nın müjdelediği peygamberdir." Ama sonra sustum. Çünkü ben şunu biliyordum: Her iman her yerde bağırlımadır. Benim imtihanım buydu. Bir kraldım, bir kelimeyle ülkeyi karıştırabilirdim. Bir aceleyle kan döktürebilirdim. O yüzden imanımı kalbimde mühürledim. Ama adaletimi çekmedim. Müslümanlara dokundurmadım. Onları teslim etmedim. Yani imanımı gizledim belki ama ihanet etmedim. İşte beni yakan asıl ateş buydu.

Vakara b. Nevfel

Mekke geceleri sessiz değildi. Putların ve gölgeleri vardı. O sessizlikte taşın ticaretin ve alışkanlığın ağırlığı... Ama o gecelerde kalabalığın içinde yürüyüp de hiç kimseye ait olmayan bir adam vardı. Onun adı Varaka b. Nevfel idi. İnsanlar onu yaşlı, inzivaya çekilmiş, kitaplarla uğraşan biri sanındı. Oysa bilmezlerdi ki Nevfel bir ilim adamı değil, yanan bir kalpti. Nevfel geceleri uyumazdı. Kandilin alevi titrerken parşomenlere eğilirdi. Ama gözleri satırlarda değil, satırların ötesindeydi. Tevrat'ı okumuştu, İncil'i okumuştu, dilleri öğrenmiş fakat o asıl yoran okudukları değil, okuduklarının henüz gelmemiş olmasıydı. Metinler ona bir isim fısıldıyordu: Bir zaman, bir yer, bir yük... Mekke, yetim bir çocuk... Sonra bir gün söz bitti. Nevfel putlara bakınca ürperdi. Taşın önünde eğilen insanı görünce kalbi daralıyordu. Çünkü o kalp yaratılmış olana secde etmenin kâinatın düzenine aykırı olduğunu hissediyordu. Bu his kitaptan öğrenilmiş bir fikir değil, bu İlm-i Ledün'ün o sessiz içten gelen yakıcılığıydı. İnsan bazen bilmez ama bilir. İşte Nevfel o bilmenin yükünü taşıyordu.

Yıllar geçti. Mekke aynı Mekke'ydı. Ama Nevfel içindeki bekleyiş ağırlaştı. Geceleri göge bakar, yıldızların arasında bir haber aradı. Bu gökler derdi içinden, bu kadar suskun olmaz. Bu topraklar bu kadar hazırlığı boşuna olmaz. O henüz yüzünü görmediği birisine aşıkçı. Aşicktı; bir surete değil, bir hakikateydi. O'nun tanımadı ama O'na ait olduğunu biliyordu. Sonra o gece geldi. Hira'dan inen bir sessizlik... Sessizlik ama ağır. Mekke'nin sokaklarında titreyerek geçen bir adım, evine sığınan bir kalp, alemlere rahmet olarak gönderilecek olan Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in yaşadığı halin ağırlığıyla ürperirken Hazreti Hatice validemiz O'nun aldı ve Nevfel'e götürdü. Çünkü kalp, kalbi tanır. Çünkü emanet, sahibini bilir.

Nevfel dinledi. Soru sormadı. Şaşmadı. Şüphe etmedi. Çünkü onun içinde yillardır yanan ateş o anda yerini bulmuştu. Bazı insanlar görür ve inanır. Bazıları inanır ve görür. Nevfel üçüncü gruptaydı: Geleceği görmeden tanıyanlardandı. Ve o cümle dudaklarından döküldü. Sanki bir kitap kapanır gibi, sanki bir bekleyiş tamamlanır gibi. "Bu sana gelen, Musa'ya gelen Namus'tur (Cebralı). Bu söz bir teşhis değildir. Bu bir teslimdir." Nevfel kalbinde yillardır taşıdığı emaneti sahibine bırakıyordu. Sonra sesi titredi. "Keşke genç olsaydım" dedi. "Kavmin seni yurdundan çıkardığı gün hayatı olsaydım, sana yardım ederdim."

Bu bir temenni değil sadece; bu yanarak sevmenin itirafiydi. Çünkü Nevfel biliyordu; hakikat geldiğinde önce reddedeceklerdi. Taşlayacaklardı. Yalnız bırakacaklardı. Ve o, buna şahit olmayacak kadar yaşlıydı. Bir süre sonra Nevfel bu dünyadan çekildi sessizce. Ne bir savaş gördü ne bir fetih ne bir Bedir'e yetişti. Mekke'nin açıldığı güne... Ama bilmediği bir şey yoktu. Çünkü bazı kollar yürümek için değil, kapıyı göstermek için gönderilir. Nevfel kapıyı gösterdi, anahtarını teslim etti ve gitti. O'nun ardından Mekke yine kalabalıkla. Putlar yine yerindeydi. Ama artık gökler konuşmuştu. Nevfel'in yanınan kalbi sönmüştü belki ama yaktığı kandil sönmemişti. Çünkü İlm-i Ledün sahipleri iz bırakmaz, yön bırakır. Nevfel bize şunu fısıldıyor: Hakikat bazen insana ömrün sonunda değil, bekleyişin tam ortasına gelir. Ve bazen en büyük kulluk, sahnede olmak değil; sahnenin açıldığını ilk fark eden olmaktadır.

Roma Kralı Herakliyus

Roma'nın görkemli saraylarında büyüyen, ordular yöneten, tacı başında bir imparator olarak yaşayan Herakliyus, aslında kalbinin derinliklerinde hakikati arayan bir adamdı. O'nu sadece bir Bizans hükümdarı olarak tanımak eksik kalır. Çünkü Herakliyus'un asıl hikayesi tahta değil, içinde taşıdığı sessiz yangından gizlidir. Gençliğinden itibaren eski kutsal metinlere aşınayıd. Papazların, bilginlerin konuşmalarını dinler, Tevrat ve İncil'de geçen işaretleri takip ederdi. Bu metinlerde ahir zamanda çıkacak bir peygamberden söz edildiği biliniyordu. Bu bilginin zihninde kaldığını sananlar yanlış; çünkü Herakliyus bu bilgiyi akıyla değil, kalbiyle taşıyordu. Geceleri saray sessizliğe büründüğünde onun içinde kapanmayan bir soru vardı: "Ne zaman?"

Yıllar sonra Arap Yarımadası'ndan gelen haberler bu soruyu canlandırdı. Mekke'den bir peygamber çıktı. İnsanlar tek olan Allah'a çağrıryor, putları reddediyor, reddettiği konuşuluyor. Herakliyus bu haberi duyduğunda onları hafife almadı. Kalbi bu çağrıının sıradan bir isyan değil, beklenen hakikat olduğunu fısıldıyordu. Derken bir gün Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem tarafından gönderilen mektup saraya ulaştı. Mührü eline aldığında bu bir devlet yazışması gibi okumadı. Herakliyus o mektubu elleri titreyerek açtı. Satırları okurken kalbi hızlandı. Bu sözlerde zorlayıcı bir dil yoktu. Ama çağrıran bir hakikat vardı. "İslam'a gel, kurtul." Bu bir kralın değil, peygamberin davetiyyidi. Herakliyus o anda yillardır içinde bekleyen şeyin adını bulduğunu hissetti. Hakikati sağlam yerinden kavramak için Şam'da bulunan Kureş kervanını huzuruna çağırıldı. İçlerinde Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'e henüz iman etmemiş olan Ebu Süfyan vardı. Herakliyus onu karşısına aldı. O an sarayda zaman yavaşlamıştı. Bu bir soru değil, hakikatin tartıldığı bir meclisti. Sorular sormaya başladı. Onlar siyasi değil, peygamberi tanıma ölçüleriyydi.

Önce sordu: "Bu zatin soyu nasıl?" Ebu Süfyan cevap verdi: "Aramızda soylu bir aileye mensuptur." Sonra sustu. Tekrar sordu: "Ona peygamberlik gelmeden önce yalan söylendiği bilindi mi?" Ebu Süfyan bıiksalar... ama doğruluğu söyledi: "Hayır. Asla yalan söylediği duyulmamıştır." Herakliyus devam etti: "Ona uyanlar toplumun ileri gelenleri mi yoksa zayıfları mı?" Cevap netti: "Genelde zayıflar." Bir soru daha geldi: "Ona uyanlar artıyor mu azalıyor mu?" Ebu Süfyan dedi ki: "Her geçen gün artıyor." Herakliyus sordu: "Onun dinine girenlerden dinden dönen oldu mu?" Ebu Süfyan şu cevabı verdi: "Hayır, olmuyor." Son olarak şunu sordu: "Siz onunla savaşınız mı?" Ebu Süfyan cevap verdi: "Evet, savaştık. Bazen o kazandi, bazen biz."

Herakliyus bu cevapları dinlerken başını eğdi. Çünkü her cevap kalbinde yillardır bekleyen işaretlerle birebir örtüşüyordu. Ardından konuştu. Bu sözler artık imparatorun değil, hakikati tanıyan bir kalbin sözleriyydi. "Soylu bir nesep, doğruluk... İlk önce zayıfların iman etmesi, imanın artması, dinden döndürülmemesi... İşte bunlar bir peygamberin alametleridir." Sonra ekledi:

"Eğer söylediklerin doğruysa, bu zat yakında ayak bastığım şu topraklara kadar hakim olacaktır. Ben biliyorum ki bir peygamber çıkacak ama sizin içinizden olacağını sanmamıştım."

İşte o an Herakliyus için mesele bitmişti. Kalbi kararı vermişti. Bu zat Allah'ın Resülü'ydü. Bunu sadece anladı değil, inandı ve iman etti. O'nun özlemi artık vücut bulmuştu. Görmediği bir peygambere karşı derin bir muhabbet duyuyordu. Rivayet edilen "Keşke yanında olsaydım, ayaklarını yıkardım" sözü diplomatik nezaket değil, aşkla söylemiş bir itiraftı. Çünkü bu söz tahtta oturan bir adamdan değil, hakikatin önünde eğilen bir kalpten çıkmıştı.

Sonra o meşhur toplantı oldu. Sarayın ileri gelenleri, komutanlar ve din adamları toplandı. Kapılar kapatıldı. Herakliyuslarına geçti ve onlara kurtuluşu gösterdi. Peygambere iman etmelerini teklif etti. O anda sarayda bir fırtına koptu. İnsanlar bağırdı, korktu, geri çekildi. İktidar elden gidecek, düzen bozulacak diye ürküdü. Bu tepki Herakliyus'un zaten bildiği gerçeği açığa çıkardı. Herkes hakikati taşıyacak cesarete sahip değildi. Kalplerinin halini gördükten sonra onları yataştırmak için "Sizi denedim" dedi. Bu söz inanmaktan vazgeçmek değildi; fitneyi durdurmak için çekilen bir perdeydi. Çünkü Herakliyus biliyordu; o anda imanı açıktan ilan ederse saray kan gölüne dönecek, Roma iç savaşla parçalanacaktı. O imanı inkar etmedi. Onu kalbinde sakladı. Hayatının geri kalanını bu yükle yaşadı. Bir yandan iman ettiği Peygamber'e duyduğu sevgi, diğer yandan omuzlarında taşıdığı bir imparatorluk... Kudüs'ün, Şam'ın, Mısır'ın elden çıkışını izlerken kalbi başka bir yere bakıyordu. Artık gücü değil, kaderin akışını seyrediyordu. Son yıllarını hastalık, yorgunluk içinde kapanarak geçti.

Herakliyus hikayesi şunu anlatıyor: Bazı insanlar hakikati inkar ederek kaybeder, bazıları tanııp teslim eder. Bazıları ise tanır, inanır, sever ama imtihani çok ağır olduğu için susar. O Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i görmedi. Ama kalbi de tanındı. Yanında yürümedi ama O'na meyletti. Tahtından inmedi ama kalbinde eğildi. Ve bu yüzden Herakliyus tarihte imparator olarak anılsa da, kalplerinde "peygamber aşığı" olarak yaşıyor.

Ebû Bekir es-Siddîk'ın Gördüğü Gizemli Adam

Kervan yürüyordu. Gecenin sessizliği çökmüş, yıldızlar sanki yere biraz daha yaklaşmıştı. O kervanda Ebû Bekir es-Siddîk vardı. Henüz iman ilan edilmemişti. Ama onun kalbi çoktan doğruya ayrıldı. Bir konak yerinde, kervanın gürültüsünden biraz uzak bir köşede yaşlı bir adam belirdi. Ne yolcuya benziyordu ne tüccara. Üzerindeki elbise sade, baktı derin... Sanki zamanın içinde değil, zamanın arkasından gelmişti. Yanına oturdu, selam verdi. Selamı alışılmış bir selam değildi. İnsanın kulağına değil, kalbine deıyordu. Bir süre sustu. Sonra hiç beklenmedik bir yerden sordu: "Mekke'de emanet denince akla gelen bir zat var, onu tanıyor musun?" Ebû Bekir es-Siddîk cevap verdi: "Tanırim. Herkes tanır. Ona güvenmeye yoktur."

Yaşlı adam başını eğdi. Sanki aradığı cevabı almış gibiydi. Sonra şöyle dedi: "O zat yalnız bırakılmayacak. Bir gün insanlar arkasını döndüğünde bir kişi arkasında duracak." Ebû Bekir es-Siddîk bu sözü duyduğunda irkildi. Çünkü bu, bilgi gibi değil, emanet gibi söylemişti. Adam devam etti: "O gün geldiğinde kalabalık değil, sadakat sayılacak. Allah için hicret edecekler. Bir mağaraya sığınacaklar. İki kişi olacaklar ama üçüncü Allah Azze ve Celle olacaktır." Bu söz açıklama istenmeyen bir sözdür. Sorular bozulur, akla ölçülse eksilirdi. Ebû Bekir sormadı. Ve böyle dedi gizemli zat: "Korkarım ki o üç kişiden biri sen olasın." Hazreti Ebû Bekir'in içi titredi sanki. İman kalbine inmişti sanki. Yaşlı adam kalktı. Ne adını söyledi ne nereden geldiğini. Giderken yalnızca şunu ekledi: "Bazılıları imanla seçilir, bazılıları ise iman için seçilir." Ve yıllar sonra hicretten sonraya kadar bu sırrı Ebû Bekir es-Siddîk sadrında sakladı. Çünkü o Ebû Bekir es-Siddîk'ti.

Ebû Eyyûb el-Ensarî'nin Dedesi

Bazı sevdalar vardır, görerek başlamaz. Bazı bağlılıklar vardır, isim duyulmadan kök salar. Ve bazı kalpler vardır ki Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem daha dünyaya teşrif etmeden önce O'na yer açar. Ebû Eyyûb el-Ensarî Hazretleri'ni hepimiz biliriz. Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem Medine'ye geldiğinde devesinin çöktüğü evi, o büyük misafirliği, o hizmeti... Ama bilin ki o ev, o gönül, o sahip bir günde hazırlanmamıştı. Onun arkasında nesiller süren bir peygamber aşkı vardı. Ebû Eyyûb el-Ensarî Hazretleri'nin dedesi, Yesrib'de yaşayan, sözü dinlenen, güçlü ama kalbi yumuşak bir adamdı. O gücünü insanlara hükmetmek için değil, emanet taşımak için kullanmıştı. Geceleri göge bakar, yıldızların altındaki sessizlikte kalbini dinlerdi. Çünkü o kalpte bir haber vardı: Son Peygamber gelecek, Mekke'den çıkacak, bir gün bu beldeye hicret edecek. Bu bilgi onun kuru bir malumat değildi. Bu bilgi ömürlük bir bekleyiş, sessiz bir yanıtı.

Yıllar önce Yemen tarafından Tubba adlı hükümdarın, alimlerden son peygamberin haberini işittiği ve Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem henüz doğmamışken O'na hitaben bir mektup yazdığını konuşuluyordu. O mektup zamanın içinde yürüsun diye Yesrib'de güvenilir ellere bırakılmıştı. Ebû Eyyûb el-Ensarî Hazretleri'nin dedesi bu emaneti alanlardandı. Mektubu aldığında elli titremiştir. Çünkü bu sıradan bir kağıt değildi. Bu, asırları taşıyan bir imandı. O zat mektubu sandıklara kilitlemedi. Onu çocukların kalbine emanet etti. Evlatlarına şunu söyledi: "Bir gün Mekke'den bir Nur çıkacak. Eğer buraya gelirse bilin ki bu ev O'na yabancı değil. Bu söz nasihat değil, nesilden nesile taşınacak bir aşktır."

Zaman geçti. Haberler gelmeye başladı. Mekke'de bir peygamber zulüm görüyor, hicarete hazırlanıyor... Yesrib halkı gün sayıyordu. Ebû Eyyûb el-Ensarî'nin dedesinin emaneti bile yerinde durmuyordu. Vasiyeti gün sayıyordu. Ve nihayet Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem Yesrib'e teşrif etti. Şehir ayaklandı. Herkes O'nu evine davet etmek istiyordu. Her kapı açılmak istiyordu. Derken Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem bir sükünetle şöyle buyurdu: "*Benim Yesrib'de bir emanetim var. Onu bana getirin.*" Bu söz bir çağrıydı ama kime olduğunu herkes biliyordu. O cümle söyleendiği anda Ebû Eyyûb el-Ensarî Hazretleri'nin evinde kalpler titredi. Çünkü nesiller boyu saklanan sır yerine ulaşmıştı. Mektup çıkarıldı. Eller titreyerek Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'e götürüldü. O mübarek eller mektubu aldı, açtı. Satırlar sanki o an yazılmış gibiydi. Her harfinde sabır vardı. Her kelimesinde görmeden sevmenin kokusu vardı.

Mektubun manası şuydu: "*Ya Resûlullah! Seni görmeden iman ettim. Sana ulaşamadım ama sana ulaşan yolun yolunu tuttum.*" Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem mektubu okudu. Yüzünde tanıdık bir tebessüm belirdi. Bu yeni bir tanışma değil; bu önceden bilinen bir sadakatin karşılığydı. İşte o an Ebû Eyyûb el-Ensarî Hazretleri'nin bekleyışı tamamlanmıştır. Görmek dedesine nasip olmadı belki ama sevmek, inanmak, emaneti sahibine teslim etmek nasip oldu. Ve Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in o eve misafir oluşu bir tesadüf değil, o ev nesiller boyu hazırlanmış bir gönüldü. Kapı o gün açılmadı ama kalpler çok daha önce açılmıştı. Kardeşlerim, bazıları Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i görerek sever, bazıları O'nunla yürüyerek. Ama bazıları vardır ki O'nu doğmadan sever. Bu sevda tohumlarının kaderini bile değiştirir. Allah o sevdayı kalbimizden eksik etmesin.

Veysel Karani (Üveys el-Karanî)

Veysel Karani Yemen'de doğmuştur. Ama kalbi Medine'de atan bir kuldu. Babasız büyümüştü. Annesi ise gözleri görmez, bakıma muhtaç yaşlı birisiydi. Veysel daha gençliğinde şunu öğrendi: Bu dünyada bazı kullar secdeyle imtihan edilir, bazıları oruçla, bazıları hizmetle. Onun mihrabı annesiydi. Onu yıkayan eller, ona su içiren parmaklar... Geceleri başucunda bekleyen bir evlatti.

Hayatı böyle geçti. Yemen'e gelen ticaret kervanlarından bir gün bir haber yayıldı. Mekke'de bir zat çıkmıştı. Putlara tapmayı reddediyor, yetimi kolluyor, yalanı hayatından söküp atıyordu. Kendisine Allah'ın Resülü diyordu. Veysel bu sözleri duyduğunda kalbi yerinden oynadı. "Nasıl biri?" diye sordu. "Güvenilir" dediler, "Yalan bilmez." Veysel başını eğdi, kalbi konuştu: "Böyle bir insan yalancı olamaz" dedi. Ne Ay yarıldı ne taş dile geldi ama kalp teslim oldu. Veysel o gün iman etti. Görmeden, dokunmadan, sadece kalbiyle iman etti. Ama içi durulmadı. Çünkü aşk doğmuştu.

Medine'den gelen her haber yüreğinde bir yanık oldu. Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in aç kaldığını duyduğunda oruç tutuyordu. Gece secdede ağladığını duyduğunda sabaha kadar uyuyamıyordu. Yetimi sevdığını duyduğunda yetim arardı. Ama bir yara vardı içinde; bir kez olsun yüzünü görmek... Sadece bir kez. Bir gün annesinin yanına oturdu. "Anne" dedi, "Allah'ın Resülü'nü görmek istiyorum." Annesi sustu. Uzun bir sessizlikten sonra "Git oğlum" dedi. "Ama beni uzun süre yalnız bırakma." İzin vardi ama emanet de vardi. Veysel yola çıktı. Günlerce yürüdü. Açı kaldı, susuz kaldı. Medine'ye ulaştı. Kalbi göğsünden çıkacak gibiydi. Kapıyı çaldı. Ama Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem evde yoktu, seferdeydi. İşte orası hikayenin koptuğu orasıydı. Bir gün beklese görecekти. Bir adım kalsa murada erecekti. Ama annesinin sözü kulaklarında çınladı: "Beni uzun süre yalnız bırakma." "Kapısına kadar git, yoksa geri gel" dedi. Veysel başını eğdi. Annesine verdiği söz gelmişti. Öyle bir ağladı ki sanki çöl ona eşlik ediyordu. Kalbi çatlayacak gibiydi.

Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem Medine'ye döndüğünde sordu: "Bugün buraya gelen oldu mu?" Sahabeler, Yemen'den bir gencin geldiğini, kendisini sorduğunu, bulamayınca geri döndüğünü söylediler. O an Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in mübarek yüzü değişti. "O Veysel'dir" buyurdu. "Rahman'ın nefesini Yemen tarafından alırım." Sonra bir söz daha söyledi. Bu söz asırları aşan bir vasiyet oldu: "Benden sonra gelenlere söyleyin" buyurdu, "Veysel'i bulsunlar, ondan ümmetim için dua istesinler ve bu hırkayı ona versinler." Bu hırka bir kumaş değildi. Bu hırka görmeden sevmenin mükafatıydı. Resûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem bu dünyadan irtihal etti, yıllar geçti. Hazreti Ömer ve Hazreti Ali Yemen'e geldiler. Çobanlar arasında birini sordular. Köşede yamalı elbiseler içinde bir adam duruyordu. "Sen Veysel misin?" dediler. Başını eğdi, "Evet" dedi. Hırka çıkarıldı. Veysel titredi. Hırkayı aldı, yüzüne sürdü ve ağladı. "Ben O'nu göremedim" dedi. "Ama O beni gördü. Ne yapacağını biliyordu."

Seyf bin Zî Yezen

Yemen hükümdarıydı. Sarayı vardı, orduları vardı ama onun asıl ağırlığı kılıcında değil, bildiği bir haberdeydi. O, kitap ehliyle oturup kalkardı. Eski sayfaları dinler, zamanın akışını sıradan görmezdi. Çünkü biliyordu; zaman bir doğuma gebeydi. Fil Vakası'ndan sonra Yemen'de bir hareketlenme oldu. Kabe korunmuştu. Bu sırada bir hadise değil, Seyf bin Zî Yezen bunu duyduğunda sustu. Uzun uzun sustu. Çünkü eski metinlerde okuduğu bir işaret yerine oturmuştı. Bu ev, Son Peygamberin hümetine korunacaktı. İşte o andan sonra kalbinde bir ateş yandı. Yanmak için değil, haber taşımak için.

Bir gün Abdülmuttalib'i sarayına çağırttı. Mekke'nin reisi olarak değil, emanetin gölgesinde duran kişi olarak onu gördüğünde saygıyla ayağa kalktı. Çünkü Abdülmuttalib'in yüzünde Seyf'in kitaplardan tanıdığı bir nur izi vardı. O görüşmede Seyf sesini alçalttı; bu bir siyaset konuşması değil, bu bir sır teslimiydi ve dedi ki: "Senin soyundan bir çocuk doğacak. O karanlıklar kaldıracak, insanları bir olan Allah'a çağıracak. Onun gelişşi yakındır." Henüz çocuk yoktu, henüz isim yoktu ama haber vardı. Bu sözler bir kâhinin sözü değil, bu sözler okuduklarını kalbinde tartan bir bekçinin sözleriyydi. Bazen iman, secdeyle değil, engeli kaldırmakla olur. Seyf'in rolü

buydu. O, Son Peygamber'e ulaşamadı ama onun yoluna taş koymadı; aksine yolunu önceden işaretledi. Kraldı ama Risalet'e rakip olmadı. Tahttaydı ama Nübüvvete yarışmadı. Bu yüzden adı bekleyenler arasında anılır. Seyf bin Zî Yezen bize şunu öğretir: Her iman ilan olmaz, bazı imanlar sırtası. O doğmadan önce haberi bilenlerdendi. Onu görmek için yüreğindeki yanın ateşi Allah Azze ve Celle bilirdi. Görmeden saygı duyanlardandı ve zaman gelince susup kenara çekilenlerdendi. Bazı insanlar vardır, onlar güneşin görmez ama fecrin haberini taşırlar.

Tubba Esad Ebu Kerib

Sıradan bir hükümdar değildi. O tacı başında ama kalbi secdede olan bir adamdı. Yemen'in en güçlü krallarından biriydi. Ordular önünde eğilir, ülkeler yol verirdi. Ama onun asıl büyütlenen güç değil, bekleyişti. Çünkü Tubba, henüz Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem Efendimiz doğmadan önce onun geleceğini bilen ve buna göre yaşayan bir kalpti. Onun kalbinde bir ateş vardı; Abdülmuttalib'inki gibi. Yakmak için değil, emaneti korumak için yanın bir ateş. Rivayet edilir ki Medine'ye geldiğinde kalbi huzursuz oldu. Orada durdu, orayı sevdi ama nedenini kendisi bile tam bilemiyordu. Âlimlerini çağrırdı, eski kitapları açtılar. Satırlar arasında bir isim çıktı: Henüz doğmamış bir Nebi. Son Peygamber. Hicreti bu şehre olacak olan kutlu insan... Tubba o anda durdu. Bir kral olarak değil, bir kul olarak kalbinden şu teslimiyet geçti: "Ben ona yetişemeyeceğim ama o bana yetişti." İşte iman böyle bir şeydi onun için. Görmeden inanmak değil sadece, doğmadan sevmekti. Medine'yi yıkmadı, ordusunu geri çekti. "Burasına dokunulmaz" dedi. "Çünkü burası bir kralın değil, bir peygamberin şehri olacaktır." Sonra çok derin bir şey yaptı; bir vasiyet yazdırdı. Bu vasiyetin şunu söylediğinin rivayet edilir: "Son Peygamber geldiğinde eğer ona ulaşamazsam kabrimde olanlar ona iman etsin. Mallarını değil, canlarını feda etsin." Ve Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'e bir mektup bıraktı. Eyyüb El-Ensari'nin evinde okunan mektup ona aittir. Bu mektup bir hükümdarın değil, henüz doğmamış bir Resul'e biat eden bir âşığın sözüdür. Hatta bazıları Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem Efendimiz için şiirler yazdığını, onun adını ve vasıflarını övdüğünü anlatır. Yani Tubba ismini bilmeden onu ananlardandı. Yüzünü görmeden yoluna gölge olmaya çalışanlardandı. Onu görmeden ruhunu, canını kurban edenlerdendi. Görmeden âşık olanlardandı. Tubba Esad Ebu Kerib'in krallığı topraklarla sınırlıydı ama imanı zamanları aşıyordu. O risaleti görmedi ama risalete göre yaşadı. Peygamberler gelmeden önce peygambere yer açanlardandı. İşte bu yüzden bazı âlimler onu ümmetten sayılmasa da ümmetin öncülerinden kabul eder. Çünkü o çağrıyı duymadan yürüyenlerdendi. Işık olmadan yönünü kibleye çevirenlerdendi. Bazı kalpler zamanla değil; bazı imanlar vahiyden önce vahyin kokusunu alırlar.

Kuss bin Saide

Uzun boylu, yüzü çöl gibi çizgili, bakışı derin bir adamdı. Ne kraldı ne peygamber. Ama kalbi peygamber kokusuna alışındı. Bu Kuss, panayırda insanlar alışveriş yapar, şiir okur, övünürdü. O ise bir deveye yaslanır, kalabalığın üstüne bakardı. Bakmak için değil, özlemek için. Sonra ayağa kalkardı. Sesini yükseltmezdi ama sözü yükseldi. Şöyle derdi: "Ey insanlar dinleyin, anlayın, ibret alın! Yaşayan ölüür, ölen yok olmaz. Gelen gider, giden geri dönmez." Kalabalık susardı. Çünkü bu söz, eğlence sözü değil; bu söz ölümü hatırlatan sözdü. Sonra göğe bakardı: "Gökte haber var, yerde ibret var. Denizler kaynar, yıldızlar doğar ve batar." Henüz Kur'an yok ama Kur'an dili var. Kuss'un kalbinde bir ateş vardı ama bu ateş bağırmazdı, bu ateş beklerdi. Ve bir gün o bekleyiş diline döküldü: "Size söylüyorum, yakında bir peygamber gelecek. Onun sözü sözlerin en doğrusu, yolu yolların en doğrusu olacak. Ona iman eden kurtulacak." Bunu söylemekten ne bir çıkarı vardı ne bir bekłentisi. Çünkü biliyordu; o görmeyecek ama gelen gelecekti. Yıllar geçti, Risalet geldi. Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem Efendimiz ashabıyla otururken bir gün durdu ve Kuss bin Saide'yi andı. Buyurdu ki: "Ukaz'da bir hitabı vardı. Onu deve

üstünde konuşurken görmüştüm. Allah onu dirittiğinde tek başına bir ümmet olarak diriltecektir." Bu çok ağır bir sözdür: "Tek başına bir ümmet." Ne peygamber ne sahabe. Ama hakikatin yanında tek başına duran bir kalp. O putlara secde etmedi, ölümü inkâr etmedi, ahirete iman etti ve peygamberi gelmeden kabul etti. Bazı insanlar vardır, onlar imanı vakit gelmeden giyer; Kuss onlardandır.

Ümeyye bin Ebi Salt

Taif'te yaşayan bir şairdi ama şiiri eğlence için değil, hakikati aramak içindi. Eski kitapları okurdu. Tevrat'ı, İncil'i tanıdı. Göge bakmayı severdi. Yıldızları, geceyi, ölümü düşünürdü. Onun kelimeleriyle put yoktu, tek olan Allah vardı. Şiirlerinde şunu söylemişti: "Allah birdir. Gökleri O yarattı. Ölümden sonra diriliş vardır, hesap vardır." Henüz Kur'an yoktu ama tevhid vardı, ahiret vardı. Ümeyye, Peygamberin geleceğini de biliyordu. Kitaplardan okumuştu. Kalben ona teslim olmuş ve aşkına mazhar olmuştu. Hatta bazı şiirlerinde o Nebi'yi övdüğü rivayet edilir. Kalbi biliyordu, akı kabul ediyordu. İçinde bekleni vardı. Ama bu bekleni sessiz bir testimiyet değil, kendine dönük bir umuttu. Çünkü Ümeyye o peygamberi görmek istiyordu ama görmeden ölmüştü.

Zeyd bin Amr bin Nufeyl

Mekke'nin ortasında, putların gölgesinde ama putlardan uzak bir adamdı. Kalabalığın içinde yalnızdı. Yalnızlığı seçtiği için değil, hakikat kalabalığa sığmadığı için yalnız kalmıştı. O, Risalet gelmeden önce Risaletin ağırlığını taşıyan kalplerden biriydi. Zeyd bin Amr, putların önünde eğilenleri seyrederdi. Ama ne eli kalkardı ne başı. İçinde bir itiraz vardı; sessiz ama yakıcı. "Bu taşlar ne duyar ne görür" derdi. Kurban kesilen hayvanların kanına bakar yüzünü çevirirdi. "Ben Allah'tan başkasının adına kesileni yemem" diye haykırıldı. Bu söz, o çağda bedel isteyen bir sözdü. "Rabbim!" derdi bir gün Kabe'nin yanında ellerini göge kaldırıldı ve şöyle dua etti: "Allah'im, eğer sana nasıl ibadet edeceğimi bilseydim, sana en güzel şekilde ibadet ederdim." Bu dua çok derindir. Bu, bilmediği halde teslim olan bir kalbin duasıdır. Zeyd sadece bir itiraz etmedi, arayışa çıktı. Şam'a gitti, rahiplerle, âlimlerle konuştu. Yahudiliği sordu, beğenmedi. Hristiyanlığı sordu, tatmin olmadı. Sonunda kendisine denildi ki: "Bizim bildiğimiz hak din kalmadı. Ama yakında İbrahim'in dini üzerine bir peygamber gelecek." Zeyd duyu. İçinde bir şey doğdu. "Ben İbrahim'in dinindeyim, üzerinize şahit olun" dedi ve Mekke'ye döndü. Ne peygamber gördü ne vahiy duydu. Ama yönünü buldu ve aşkına ulaşmıştır. Gönlünü Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem aşkı düşmüştü. Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem Efendimiz henüz Risalet almadan önce onu tanııyordu. Onun duruşunu biliyordu, onun sessizliğini tanıyordu. Risalet geldikten sonra ise hakkında şunu buyuruyordu: "Zeyd bin Amr tek başına bir ümmet olarak dirilecektir." Bir başka rivayette; "Zeyd cennettedir." Bu söz çok az kişiye nasip olur. Zeyd bin Amr ne sahibi oldu ne tabii. Ama iki çağ arasında duran bir köprü oldu. Cahiliye'den Nübvet'e uzanan ince, sessiz bir çizgi. Putlar yıkılmadan önce kalbinde yıkılmıştı. Tevhid gelmeden önce secde etmişti. Şeriat inmeden önce niyetini arıtmıştı. İşte bu yüzden Zeyd bin Amr bin Nufeyl görmeden iman edenlerdendi. Gelmeden teslim olanlardandır. Bazı insanlar vardır, onlar güneşini görmez ama sabahın serinliğini geceden hisseder.

Seyyidimizden:

Allah razı olsun. Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i görmeden Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i çok iyi bilen insanlar... Bir de Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in devesi vardı değil mi? Allah Resulünü çok çok iyi bilen sessiz kişi; Kusva.

Bahira'yı anlattık; Bahira ilginç bir insan. Çokça rahiplere hizmet eden, genç, güzel bir insan. Hayâ ve edebinden, kadınlardan kaçan, Peygamber Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in adını "Ahmet" diye duyukturken sonra kendisinde Ahmet'ten başka hiçbir şey kalmayan Bahira... Bir insan 50 sene böyle yaşayabilir mi? Bir insan 50 sene o edepte yaşayabilir mi? Bir insan 50 sene Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i bekleyip, o yanındaymış gibi o edepte yaşayabilir mi? Bahira vallahi bunu yaşadı. Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem gelecek diye hiç sönmeyen bir aşkı ve hiç sönmeyen bir umutla Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i o edeple bekledi. Rahip Bahira'nın tek gayesi; işte zaman var ya, ah o zaman... Eğilip bükülen zaman. Rahip Bahira'nın tek arzu ve isteği; kırkında Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'e rastlamak, Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'e yoldaşlık etmek, Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem ile hicret etmek ve Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem ile beraber onu koruyup savaşmaktı. Bahira'nın duası da rüyası da ancak böyledi. Ama zaman... Ya aradaki Siddîk'a rastlayacaktı ya Bahira'ya. Ama Allah, ruhlar âleminde Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in ruhuna yakın olan Ebubekir Siddîk'a bunu nasip etti. Ah Bahira kimdi? Kim bilir ne halde dir?

Ama Allah, Rahim ve Kerim olan Allahu Teala, zamanı ekip büken ve zamanın hükümdarı Allahu Teala, Bahira'ya belki de bütün ömrünün hayrını sadece Peygamber Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem ile geçirdiği o bir saate vermiştir. Bir saat ama Bahira için bir ömre bedel ve geçmek bilmeyen ve geçmesini istemediği bir saat. Hiç konuşmayan Bahira, o gün sözü uzattıkça uzattı, ikram ettikçe ikram etti, yedirdikçe yedirdi. Herkes hayretler içindeydi. Bahira... O gün Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i gördü Bahira. Hayatında tek gördüğü şeydi ve ömrünün sonuna kadar sadece o ana şükretti Bahira. İnsanlar Bahira'yı bilseler; gerçekten insanın bir aşk, bir sevgi, sadece Ahmet ismi için neye katlanabileceğini ve kendini muhafaza edebilmek için, hayasını muhafaza edebilmek için kendisine 10 metrekarelik bir alan teşkil eden ve sadece bir ağacın gölgesine bakan ancak Bahira'yı görebilirler. Bir bulut ve bir ağaç ve gelecek olan Ahmet Sallallahu Aleyhi ve Sellem. Bahira için böyledi ve Bahira o bir anlık, bir saatlik görüş, onun bütün hayatının cenneti oldu. Allah Bahira'dan razı olsun. İyi ki bize onu öğretmiş. İyi ki Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem için zamanın her anına sabretmenin ne kadar kıymetli olacağını ve Allahu Teala'nın zamanın sadece bir saatinde insanın bütün geçmişteki sabrının şürküne nasıl vereceğini Allahu Teala bize Bahira ile ne güzel öğretmiştir. Bahira'yı iyi bilmek lazım.

Hazreti Hatice'nin amcasının oğlu **Nevfel** (Varaka bin Nevfel). Nevfel Hanif dinine mensuptu. Ve Araplar içinde ilmiyle mümtaz bir insandı. Kelamı o kadar derin ve o kadar güzeldi ki o da herkes gibi bir Muhammed bekliyordu. Bak Bahira mesela Ahmet'i beklememi. Bahira (Ahmet'i bekledi), Nevfel şeyi bekledi; Bahira gibi Ahmet'i değil Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i bekledi. Artık ümitsizliğe kapılmıştı Nevfel. Çünkü yaşı doksana yaklaşmıştı. Görememenin hüznü Nevfel'i yavaş yavaş körlestirmeye başlamıştı. Ama bir gün amcasının kızı Hatice geldi. Bir şeyden bahsetti. Yaşlı Nevfel 19 yaşında bir gence dönüştü. O kalkmaktan imtina eden insan bir anda, belki de o an Hatice Annemiz bile hayret etmiş; "Nasıl mükemmel bir kalkış, nasıl bir hızlı kalkış, nasıl bir edep?". "Bir daha anlat ya Hatice!" diyor, "Anlat bana!" diyor. Hatice Annemiz korkuya anlatıyor, diyor; "Muhammed'imin başına böyle böyle bir hal geldi." "Allahu Ekber!" diyor, "Bir daha anlat ya Hatice!" diyor. Annemiz Hatice sanıyor ki Nevfel'in akı başından gitti. Hayır, akı başından gitmedi, akı başa geldi! O bir daha deyişi Nevfel'in şükryüdü, başka hiçbir şey değildi. "Bir daha anlat" diyor ya Hatice, "Nasıl olmuş? Ne görmüş?" diyor. "Bu Muhammed'dir!" diyor. "Ömrümün sonuna kadar beklediğim ve umudumu kestigim gün beni umutlandırdığın gün bugündür ya Hatice. O, beklediğimiz Peygamber Muhammed Sallallahu

Aleyhi ve Sellem'dir." En net konuşan Nevfel'di. Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem hakkında en net konuşan kişi oydu.

Habeş Kralı; ilginç bir insan. Tabii karşısında Cafer-i Tayyar var. Cafer; Cafer-i Sadık, Hazreti Ali'nin abisi. Kelamın sultani, edebin Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem (tarafından) görülmüş hali. Şimdi Habeş Kralı soracak ama karşısındaki kişi Allah Resulü'nün nefesiyle konuşacak. "Ey Habeş Kralı, bugün ne derdin varsa sor. Senin derdinin dermanı karşısındaki kişide, sor" diyor. Bir grup kişi, 16 kişi... "Sor ey Habeş Kralı!" O gün Ebu Süfyan da orada. Ama o gün Ebu Süfyan çok korkacak. Çünkü Hazreti Cafer Radiyallahu Anh'i hiç böyle görmemişti. Göreceğini de tahayül edemezdi. Soruyor: "Kim çıktı sizin? Nasıl biri?" Sen Hazreti Cafer'e soracaksın "Nasıl biri?" İnsan sevdığını, sadece sevdığını görmüş gibi anlatır. O gün Habeş Kralı gitti, Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem geldi ve tane tane anlatmaya başladı. "Peki o size ne getirdi?" "Size İsa Aleyhisselatü Vesselam ne getirmişse o da bize onu getirdi. Allah Azze ve Celle'yi getirdi. Bize hayâyi getirdi, edebi getirdi. Yoksula bakmayı getirdi. Zenginliğin cömertliğini getirdi. Ve İsa Aleyhisselatü Vesselam'ı peygamber olarak kabul etmeyi getirdi. Meryem Annemizi iftiradan kurtardı. Meryem Annemizin onurunu yükseltti. O Muhammed'dir." "Evet beklediğim kişi O. O İsa'yı aziz eyleyen, annemiz Meryem'in onurunu baş tacı eden ve iffetini koruyan kişi; o kesinlikle Muhammed'dir." Ama Habeş Kralı bir şeyle karşısına çıkacak şimdî Hazreti Cafer'in: "Sandukayı getirin" dedi. Sanduka, ah o sanduka! Sanduka geldi. Deriler üzerine çizilmiş resimler. Sanki gerçek gibi. "Sen bunu tanıyor musun?" "Hayır, tanımiyorum" dedi. "Bu deden Adem'dir" diyor. Allah Allah... Bir resim daha; "Bunu tanıyor musun?" "Hayır" diyor. "Bu deden Nuh'tur" diyor. Bir resim daha, "Bu Nuh'tur." Bir resim daha, "Bu İsa'dır." Son resim. "Bu kim?" Tebessümlü haliyle, o ışıl ışıl gözleriyle sanki canlı gibi Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem. "Ben bunu tanıyorum" dedi. "Bu, bir tırnağı için canımı vereceğim, uğruna öldüğüm kişi; bu Muhammed'dir" dedi. Dedi; "Doğru diyorsun. Bu beklenen Son Peygamberdir." Habeş Kralı o gün kelamlarıyla iman etti, kendisini kurtardı.

Ya **Heraklius?** Heraklius, papazlardan daha iyi dini bilen, daha iyi ibadet eden ilginç bir Roma Kralı. Ona mektup ulaşıyor. Mektup, ne güzel bir mektup. Ebu Süfyan, yine rol Ebu Süfyan'da. Ve Ebu Süfyan o gün diyor ki; "Keşke yalan konuşsaydım. Ama korktum, konuşamadım. Hatta onun hakkında ne yalan bulabilirdim ki ben" diyor. "O gün ne kadar çok istedim onun hakkında yalan konuşmayı ama aklıma onunla ilgili bir yalan yoktu ki. Ne konuşabilirdim?" Heraklius her sordukça Ebu Süfyan cevapları doğru vermek zorunda hissedince kendisini, Ebu Süfyan'ın karşısında, onun gözüne baka baka dedi: "O, beklenen Son Peygamber Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'dir." Ey akılsız insan! Sana herkes Son Peygamber Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'dir diyor ama bir insana ne dersen de nasibi duymak istemedikten sonra sen ona bir şey duyuramazsan. Bir insan önce nasibi duyar, sonra kendisi aklıyla bunu imana çevirir. Nasibini duymazsan aklın onu imana çeviremez. O yüzden Allahu Teala bize nasipli duymayı nasip etsin ki aklımız onu imana çevirsin. Çok insan duyar ama nasipsiz duyma olduğu için aklı onu imana çevirmez ve kişinin imanı kuvvetlenmez.

Ebubekir Siddık'ın karşılaştığı kişi ve yıllarca Ebubekir Siddık'ın sakladığı o anı. Ne garip bir zaman. Ebubekir Siddık ilk defa o gün ticaretini hiç ummadığı bir şekilde çok kârlı bitirmiş, hayatında hiç ummadığı kadar huzurlu bir şekilde -ve huzurun kaynağını bilemiyor ta ki yanına biri gelinceye kadar-. Gelen kişi Ebubekir Siddık'ı sanki hipnoz etmişti. Ebubekir Siddık ondan gözünü ayıramıyor ve ne yapacağını bilemiyordu. Sanki genç âşıklar gibi devamlı onun karşısında hata yapıyor. Ebubekir Siddık öyle bir insan değilken o kişi karşısında ne yapacağını bilemedi. Boyu Ebubekir Siddık'ın boyuna uygun ama yaşı Ebubekir Siddık'tan 20 yaş daha fazla. Belki de onun kaybı o güne yirmi yaştır. Ah bu yaş, ne garipsin! Çünkü aynı Ebubekir Siddık gibi. O da

cömert. O da bir aşk peşinde. O da Hanif dininde. O da Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i arıyor ama artık bulamayacağına iman etmiş, bir bulana erişmek üzere yola çıkmıştı ve o kişiyi buldu. "Sensin ya Ebubekir! Benden sonra bu işi yapacak olan sensin, senden başka kimseyi görmüyorum." Şimdi vakit... Bir ağaçın altında oturan iki insan ve sadece biri sohbet ediyor. Ve birini anlatıyor. Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in gözlerinden başladığını; alnınının genişliğinden, dişlerinin güzelliğinden, kelamının tadından ve her insanın iştebileceği o güzel lehçesinden, omuzlarının genişliğinden, kokusunun letafetinden anlattıkça Ebubekir Siddık şok oluyordu. Anlattığı kişi bildiği bir insan: Muhammedur Resulullah, Muhammed'ül Emin. Allah Allah... "Sen bu insanı daha önce gördün mü?" E tabii her insan haklı olarak bu soruyu sorar. "Hayır görmedim ama görmeyi çok isterdim. Gördüğüm gün" diyor, "onun dostu olurum ben. Onun sadığı ve onun gölgesi olurum" diyor. "Ondan bir an dahi ayrı kalmamayı Allahu Teala'ya ant ederim ben" diyor, "Keşke onu görebilseydim." Ama son söz: "Sen göreceksin. Sen onun sadığı olacaksın. Sen o taşlığı zaman önüne sen duracaksın. Sen onunla hicret edeceksin. Mağarada sen onunla zaman geçireceksin. Keşke... O gün mağarada ben olsaydım. Keşke o gün Allahu Teala'yı onun diliyle ve onun gibi ben de zikretseydim ve o gün Allahu Teala'nın hem mağfiretine hem hikmetine keşke o gün ben erişseydim. Keşke o gün onunla beraber onun arkasından ben mağaradan çıkışım olsaydım ve Allahu Teala'nın seçilmiş kulu keşke ben seçilseydim. Ama bana nasip olmayacak. O" diyor, "sana nasip olacak. O gün mağaradan seçilmiş olarak çıkan sen olacaksın ve Allahu Teala'nın yardımcı o gün senin üzerinde olacak." Ebubekir Siddık'ın adını bilmiyor. O da karşısındaki gizemli kişinin adını bilmiyor. Çünkü tek konuşma, bilinmeme üzerine ve tek bilinen Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem. Çünkü başka şeyi bilmeye ihtiyaçları yok. Ortak bir şeyi biliyorlar ama ortak şeyin sahibi artık onu alması lazımdı; o sahip de Ebubekir Siddık'tı. Ve Ebubekir Siddık bunu aldı.

Hiçbir zaman o anı aklından hiç çıkartmadı. Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem ile mağara arkadaşlığı yaptı, çıkartmadı. Medine'ye geldi, çıkartmadı. Bir gün Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem ile baş başa kaldı. Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem... Güneşin batma... Aynı vakitti. Ne garip. Ebubekir Siddık'ın hayatında bu ikindi vakti nasıl garip bir yerse, güneşin batmasına bir saat kala o gün yine bir ağaçın altında Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem ile beraber ve Hazreti Ebubekir Siddık "Allah Resulünü nasıl mutlu ederim?" diye kaygısındayken özürle ve utanarak o günü anlattı Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'e. Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem çok tebessüm etti. Çok duygulandı. Ve Ebubekir Siddık'a Allahu Teala'nın bu rahmetinden dolayı Rabbil Alemin'e çokça şükretti Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem. Yani Ebubekir Siddık'ın o mağara arkadaşı olmak isteyen belki o gün dünyada belki yirmi bir insan vardı. Ama Allahu Teala onlardan sadece Ebubekir Siddık'a ihsan ve ikram etti. Onlar Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in nefesini, Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem daha yeryüzünde yokken onlar tattılar ve o nefes onları daim imanlı olmaya nasip ettirdi.

Bugün bunu anlatmaktaki temel niyetimiz şuydu: Biz Allah Resulünden zamansal olarak uzağız ama mekânsal olarak aynı dünyadayız ve çok yakınız. Onlar hasretle onu sevdiler, biz ise özlemle onu seviyoruz. Çünkü biz onun varlığını bildik, ona kavuşanlara kavuştuk ve bizdeki özlem sadece ona kavuşturmak. Bizi onlardan ayıran en büyük şey oydu; onlar hasret içinde, biz ise özlem içindeyiz. Özlem öyle garip bir duygudur ki sevdigi yakîn eyler, sevdigi kişisin şemailine eriştirir ve özlem öyle garip bir haldir ki Allahu Teala'nın kavuşma sözü vardır özleme. Ama insan özleme halel getirirse özlemin bütün bağları kopar. Ve bir daha özleme duygusu, aklın özlemesi olur; o da ancak nefsiniz siz yere çalar. Ne olur Allah rızası için Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i özleyin ama kalbinizden özleyin. O zaman ihsan ve ikrama erişişiniz. Hasretle bekleyenler hasretlerinin cennetini aldılar. Özlemle bekleyenler ancak ona komşu olurlar. Allah

bizi Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'den bir nefesten daha öteye ayırmasın, ondan ötesi yok. Rabbil Alemin razı olsun sizlerden, Allah sizi muhafaza etsin, muvaffak etsin.